

30.

Novo mesto 24. junija 1900.

Mene ne tare nikdar tista huda nadloga, kateri pravijo „dolgčas“. Berila imam zmirom dosti. Zanje mi skrbita prijatelja dr. Vojska in Hudovernik, kostanjeviški beležnik. Novine in časopise čitam v čitalnici, ki je dobro založena z njimi. Razen drugih ima i nemško „Zeit“ in medvedovo „Njivo“. — „Zeit“ štejejo Nemci med najboljše svoje časopise, istotako medvedovo „Njivo“. Tu je prilika primerjati. Kako prazna, površna, prostaška, z jedno besedo „minderweitig“ je „Zeit“ proti klasični Njivi. Nemci dandanes res nimajo vzroka in pravice hvaliti se s svojo beletristično literaturo.

Jedini človek, s katerim tukaj občujem, je vrli narodnjak dr. Vojska. Inih društev se skrbno ogibljem in to iz načela. Dokler je kdo mlad, nahaja v družini resnično zabavo in srečo, v starosti pa je človeku najboljša tovarišica — samota. V društvu se zdi starec ljudem siten, pedantičen, starokopiten, brbljav bedak, domišljav kilavec. Često ga zmatrajo kar naravnost za „objectum foppabile“, gotovo pa ga obrekujejo zaničljivo vsaj za hrbtom.

Z največjo radostjo smo sprejeli Vaše naznanilo, da pridete julija sem. Razen mene tudi dr. Vojska in sodni svetnik Golja čakata, da Vas zopet vidita. Radi sorodnic moram iti od konca julija v Ljubljano. Pred 5. pojdem tja in 10. sem že prav gotovo zopet v Novem mestu. Kdaj po priliki naj Vas tu pričakujemo? Tudi Vas prosim, da mi odpišite, da li ste prejeli vseh osem dopisnic, koje sem Vam poslal. — Sprejmite najiskrenejši pozdrav od mene, dr. Vojske in sodn. svet. Golje. Vaš iz globočine srca Vam vdani prijatelj in častilec

Janez.

Ignacij Gruden:

Moment.

Roke slabotne in koščene,
od vesel vse ožuljene;
oči vse motne in steklene
in od skrbi izbuljene;
od bede lica vsa izpita,
obraz od solnca ves ožgan:
dva ribiča molče strmita
čez tihi, daljni ocean . . .